

ELLA

Jo estava a la terrassa, i no és estrany, és on pass gran part del meu temps.

Estava dibuixant els arbres del jardí. Els arbres que a l'estiu són d'un color verd clar produït per les fulles, amb la sutil subtil presència d'un marró no gaire intens del tronc. Ja havia repetit el dibuix moltes vegades perquè no em sortia amb el mateix fons de la realitat: un to blau clar amb núvols que li donaven un estampat gris, amb diversos ocells volant amb un rumb més fixe del que fan veure. Malgrat que jo sempre he dit que les millors obres d'arts són les que interpreten la realitat i no les que l'imiten, estava interessada en, per primer cop, dibuixar el meu jardí el més fidel a la realitat possible com a repte personal.

M'encanta dibuixar, em serveix com a mètode de relaxació. M'ajuda a ordenar tot allò que em passava pel cap i no sé com treure'n profit. En aquell moment l'únic que volia era desempallegar-me de qualsevol molèstia que pogués produir-me tot allò que no fòssim jo, els meus utensilis de dibuix i el paisatge que m'envoltava.

Pensava. Pensava en la quantitat de coses que hi ha al món que encara no han estat interpretades amb la dolçor que es mereixen. Desitjava relaxar-me. El vent m'acariciava suaument i em parlava. Em recitava paraules mesclades. No podia trobar-hi sentit. Aquells mots viatjaven i es traslladaven gràcies a la força del vent. Eren xiuxiuejats a les orelles d'aquelles persones que els volien escoltar, després d'acariciar-les amb la seva oculta però molt perceptible per mi delicadesa. El meu objectiu era treure-hi sentit. Treure

sentit als meus pensaments amb l'ajuda de les paraules del vent era l'activitat que més repetia a l'hora de dibuixar.

A vegades, m'atur a recordar aquells moments i em sento envaïda per un sentiment de gelosia. En la meua vida he tingut moltes ocasions en les que no he pogut ser jo mateixa, però quan m'asseia a la terrassa a dibuixar, podia pensar el que volgués dins del meu cap.

Jo no n'era plenament conscient, però aquells instants en els que ordenava els meus pensaments em servien molt a l'hora de prendre decisions en el futur. Estic agraïda d'haver pogut adquirir aquesta habilitat. Ara sóc capaç de reflexionar abans d'actuar, encara que vaig haver de viure moltes experiències abans d'haver après la lliçó.

Em quedava molt poc per acabar el dibuix quan vaig estirar els braços amb aquestes mans per veure'l amb perspectiva. Malgrat la meua intenció de ser-li fidel a la realitat, aquella pintura era fàcil de reconèixer-la com a meua.

Aleshores, el so de trucada del meu mòbil va ressonar, trencant el fil dels meus profunds pensaments.

-Júlia, t'he de contar una cosa molt important!- em va dir la meua millor amiga Celia.

-Què ha passat?- vaig contestar un poc desubicada, encara sortint del meu estat de tranquil·litat.

-He descobert qui és el culpable de tot el que ha passat.

-De debò?- vaig preguntar alterada i impacient.- Però, qui és?

-D'acord, t'ho diré, però has de ser molt discreta i anar alerta.- va dir, amb una breu pausa en la que vaig poder sentir els sons batecs del meu cor- La persona culpable és ella.

No m'ho podia creure! Sabia perfectament de qui parlava. Ara tot tenia sentit. Aleshores, vaig sentir un soroll darrere meu, em vaig girar i la vaig veure: ella.